

Co přinesl rok 2022

Minulý rok 2022, jak se tak probírám jeho událostmi, nebyl moc vydařený. Proto si musíme vážit všeho pěkného a pozitivního, co nás potkalo.

Nejlíp je na horách. Koncem března jsme já a Jirka vyjeli na naši první letošní společnou akci. Krásné počasí a Malá Fatra blízko! Ráno jsme z parkoviště Starý dvůr vyrazili na hřeben Baraniarek, jen jako malý zádrhel se ukázalo, že jsem doma zapomněla trekingové hole. Vyřešila to půjčovna za 10 Eur, ani o mně nechtěli žádné údaje. Sníh vcelku nosný, měli jsme jen lehké nesmeky, žádní lidi a božské výhledy.

Došli jsme přes Kraviarské a sedlo Bublén až na Velký Kriváň, který s výjimkou jednoho skialpinisty patřil jen nám (ve všední den je tady málo lidí, což je velká výhoda seniorů). Noclehy jsem zajistila na chatě pod Chlebom, je krásně zrenovovaná a byli jsme tam skoro sami. Pitný režim jsme dohnali pivkem a večere i posléze snídaně neměly chybu. Další den jsme chtěli dojít přes Chleb, Gruň a Stoh až dolů do Štefanové, ale to bych už nedala, včerejší výškové metry mně odčerpaly dost sil. Jirka došel v měknoucím sněhu pod Stoh a docela vyštávený se vrátil, já jsem na něj počkala na hřebeni a sešli jsme se na Chlebu. Výhledy na celou Fatru, Roháče i Vysoké Tatry neomrzí, užila jsem si jich dosyta, stejně jako sluníčka. Dolů jsme se svezli lanovkou - šetříme kolena, hole jsem vrátila do hospůdky vedle půjčovny (půjčovna už měla zavřeno) a při kávičce před odjezdem jsme akci velmi kladně zhodnotili. Ruda byl doma v klídku taky spokojený.

V polovině června jsme se domluvili s Jirkou a Vendou Kovaříkem na tradičním přechodu Lúčanské Malé Fatry. Ruda nás zavezl na Fačkovské sedlo a my tři šlapali na nádherný Klák (sakra, zdá se mi každým rokem vyšší!), dolů na Vríčanské sedlo a dál tím překrásným vápencovým hřebenem přes Skalky, Jankovou a Úplaz na sedlo pod Hnilickou Kyčerou, což je tradiční místo našeho noclehu pod hvězdami.

K večeri jsme opekli klobásky a vypili naše pivko i Vašíkovu velmi vydařenou ořechovku. Především ta nás opravdu hezky naladila. Noc příjemná, studená přiměřeně, jeleni ani medvědi se neozvali. Ráno v sedle ve stínu bylo hodně zima, domluvili jsme se tedy, že snídani si dáme až na Hnilické Kyčeře. Kousek před vrcholem toho 200 metrového stouπάku jsem omdlela jako špalek a praštila se o kámen do hlavy. Jirka zjistil, že nejdu a vrátil se pro mě, vzal mi na vrch batoh a dál už jsem byla v pohodě. Kluci opět došli až na Martinské hole, já sešla ze sedla Majbíková do údolí a od zámku Kunerád až dolů do obce. S Rudou jsem

neměla signál (pilně dole vysílal) a domluva se nedařila. Ale vše posléze dopadlo ok a akce jako každým rokem parádní. Jirka překrásně nafotil plno jarních kytek. Tento červenový termín přechodu miluju kvůli loukám horských růží-upolínů, které tam vždy hřebenovou trasu zdobí.

V termínu 14.-17. července jsme s Jirkou jeli s oddílem Michala Sobotky Břicháčci do Tater na Brnčálku.

Vešli nás Ivan s Katkou, ostatní vyjžděli později. Vynáška na chatu jako vždy nejmíň příjemná část akce. Cítila jsem každý krok, bolet mě malík na pravé noze, kde jsem měla otlak. Katka byla zase nedlouho po operaci kolene. Ale obě jsme to zvládly tam i pak nazpět. Ubytování na turbíně slibovalo noční zábavu a taky na ni došlo. Lidí hrůza, no jsou prázdniny. A ještě horší davy dolinou proudily o víkendu. Chata je zrenovovaná, wellnes by byla paráda, kdyby nebyly z důvodu rekonstrukce zrušené venkovní WC. Takže všude moc lidí a neuklizeno (to je velmi mírný výraz). Ale abych pochválila - snídaně přebohaté a večere skvělé. Parta moc příjemná, se všemi sranda a samé vtípky. A to hlavní - Tatry, kvůli kterým tu jsme, jsou stále stejně krásné a majestátní.

V pátek Jirka vybral pilíř na Kozí štít, dole V., nahoře III. Kluci šli všichni na něco kratšího vedle sestupového žlabu z Kozího štítu do Červené dolinky. Naše první délka byla hodně těžká, takové jemné lezení, dál už jsme si skálu vychutnávali. Nahoře se Jirka rozhodl, že dojde po hřebínku až na Jahňací štít (nahoře se fotila nevěsta s ženichem, tak měl zpestření), já jsem pomalu sestupovala rovnou do doliny. Ve žlabu byla fůra úplně nebojácných kamzíků, skoro se mi zdálo, že se předvádějí. Očividně jim turisté a horolezci nevadí. Kluky jsem měla zprava žlabu, dole na ně čekal Michal, který nelezl a byl z toho smutný. Nebe trochu s oblaky, ale i slunce.

Další den jsem nechtěla na nic s dalekým nástupem a tak jsme se s Jirkou rozhodli pro Karbunkulový hřeben II.-III., je to klasika, chodíme jej bez lana, víme, že si to můžeme dovolit. S bolavou nohou mně to moc rychle nešlapalo, a tak nás Ivan, Pepan a Mára (opět bez Michala) na prahu Červené dolinky došli, i když vycházeli později. Přidali se k nám. Nejdřív jsme vylezli na Jastrabiu vežu, je tam nově umístěná malá soška

- moderní Madonka, moc pěkná. Pak dál po hřebínku, je to místy docela vzdušné, kluci se občas jistili (oni měli lano) a tak jsme postupovali pomalu, ale to mi nevadilo. A Jirka mohl fotit a fotit. Na Belasé veži Karbunkulový hřeben končí, vzali jsme to do Jahňacího sedla, já s Ivanem už dolů na chatu, hoši ještě došli nahoru na štít, Jirka podruhé po sobě. Ale on trénuje na Himaláje, tak je to pro něj dobré. Po večeri jsme vyhodnotili a zapili akci, kluci se zocelili, no prostě nikdy nezažili pana profesora Jaška, co by je proháněl po hřebenech.

Jirka se v pořádku vrátil z Himalájí a v půlce září jsme chtěli využít ještě poslední možnost letos lézt spolu. Sehnala jsem dva noclehy na Skalnaté chatě a o počasí poprosila všechny odpovědné svaté. Po 34 letech jsem konečně "sundala pytel" z Birkenmajerovy cesty IV. na Kež-

marský štít! Sice už ne s Rudou, ale Jirka ho zastoupil. To je ta lezecká cesta, kde na nás v roce 1988 shodili dva slovenští lezci kameny, co mě málem zabily a i když jsem v bezvědomí křičela, utekli a nepomohli. Naštěstí nás viděli nějakí hoši lezoucí na Lomničák, jeden běžel pro HS a další mě pomohli spustit pod stěnu. Horská mě pak snesla na Skalnaté pleso na lanovku a pak sanitkou do nemocnice v Popradu. Měla jsem "jen" zlomenou klíční kost a lopatku. Od té doby jsme několikrát na Kežmarském štítu lezli, ale nikdy ne toho Birkenmajera. Takže teď už Ruda i já máme s touhle horou uzavřený účet, jak se to má dělat. Bylo to moc fajn, ale docela těžké a hlavně dlouhé lezení, 16 délek 50m lana. Těšila jsem se, že si na vrcholu chvíli sedneme a vychutnáme si ten zážitek z big wall, ale sotva jsme něco sladkého zobli a mazali dolů. Vrchol byl posněžený a nebe, jako by si řeklo, že už bylo vlídné dost, na nás začalo pomaličku sypat další vločky. Druhý den mě bolel celý člověk, ale jak říká Ruda, je to zdravé a přejde to. Přešlo.

Abychom nebyli s Rudou bez letní dovolené (a myslím, že jsme si ji oba zasloužili), domluvili jsme se s Jarkou Skácelovou na týdenním pobytu v jejich apartmánu v Tauplitzu, kde se nám loni velmi líbilo. Termín 18.-25.9. nesliboval žádná vedra, a taky nebyla. Zato nechyběl déšť i sních. Ale pobyt jsme si užili i tak.

Cesta v pohodě, střídali jsme se u volantů jako obvykle. Tentokrát jsme měli apartmán F1 v suterénu, což se ukázalo jako výhoda pro zaparkování kol na terase a taky jen pár kroků k bazénu. Většinou jsme v něm byli sami a náležitě jsme si to každý den užívali. Hlavně výhled z bazénu na Grimming 100x jinak se neomrzí.

Hned první den celé dopoledne pršelo, sledovali jsme tedy v TV pohřeb královny Alžběty II. Po obědě sice mokro, ale vydali jsme se ven. Prošli jsme se okolím Tauplitzu směrem k vodopádu a po zjištění, že na mapě inzerovaný most přes potok v realitě chybí, jsme pěšinkou vylezli na Gnanitzweg a po "narcisové cestě" zpět do Kulmhofu.

V úterý lilo celý den, takže jen povalování s knížkou, TV, kytara, bazén.

Další den konečně cyklo - sportovní. Loni jsme Skácelovými doporučený výlet do Bad Aussee v polovině otočili, takže teď repete. Jeli jsme po cyklostezce do Bad Mitterndorfu a přes Obersdorf, Kainisch a po dost strmé šotolinové cestě podél železnice z kopce až do lázeňského Bad Aussee. V parčíku s krásnými kytkami měli v jezírku hroznou sochu dvou ryb z mozaiky a pěknou sochu arciknížete Johanna, co je po něm nazvaná feráta na Dachsteinu. Na kolonádě jsme si v lázeňské cukrárně dali moc dobrou kávu. Zpět jsme to vzali druhou stranou směrem na Grundlsee a sjeli do dědinky Kainisch, odkud už to bylo po stejné trase až do Kulmhofu. Celkem 54 km a dost metrů převýšení nás prověřilo, že stále ještě máme na "normální" kola. Bazén večer neměl chybu.

Ve čtvrtek jsme podnikli kombinovaný výlet. Vyjeli jsme na kolech po Gnanitzerstrasse na Gnanitz Alm, kde jsme byli už loni. Ve známé hospůdce Johnsleitnerhütte jsme si objednali gulášovky a poctivé hrnky rakouského kafe. Příjemně nás překvapilo, že bodrá hospodyně si nás od loňska pamatovala. Pak jsme se vydali pěšky prozkoumat rokli, kterou tekl potok Grimmingsbach. Chodníček stále stoupal mezi skalami kolem krásných vodopádů, nádherné výhledy, slunko a nikde ani človíčka. Došli jsme až k rozcestníku ve výšce 1460 m n.m. pod zasněžený vrchol Almkogel. Tady jsme otočili a stejnou cestou sešli zpět ke kolům. Díky nim jsme se rychle dostali zpět na náš pokoj. Na večeři byla smaženice z nasbíraných klouzků a samozřejmě jako bonus bazén.

Pátek byl co do počasí nejhezčím dnem, celý den azuro. Včera jsme zjistili, že lanovka na Tauplitz Alm nejezdí. Vyrazili jsme tedy autem do Ramsau pod Dachstein a tu jsme s lanovkou po předchozí rezervaci uspěli. Měli jsme s sebou nesmeky a po urolbované cestě na ledovci se nám šlo neporovnatelně líp než některým turistům v teniskách a podobné "vhodné" obuvi. Došli jsme v davu na Dachsteinwarte, vyfotili se u kříže a na chatě Seethalerhütte si dali vysokohorské kafe latté. (Cestou nahoru jsem musela Rudovi utéct a v předstihu doběhnout na WC v chatě. Ve čtyřstupu na ledovci soukromí nebylo a hned za krajem rolbové cesty bylo vidět dost trhlin. Stihla jsem to...)

Na Dachstein je výstup povolen jen s vůdcem, jak jsme si přečetli na plakátu v horní stanici lanovky, což nás docela překvapilo. Jak to asi dělají horolezci a feratisté? Na zpáteční cestě jsme se dívali na pěkný hřeben Gjaidsteinu a byli tam vidět cca čtyři lidi (byli to Češi, jak jsme zjistili následně na hřebeni). Protože jsme měli do návratu ještě spoustu času, vydali jsme se nahoru. Hřeben je místy zajištěný jako feráta a ve sněhu nebyl úplně zadarmo. Dolezli jsme na bližší vrchol, Kleiner Gjaidstein 2734m a Ruda si konečně mohl zavysílat a získat cenné zahraniční body. Posvačili jsme na pěkné lavičce a koukali na krásné zasněžené Alpy (zatím ještě s ledovci) všude kolem. Moc se nám nechtělo odejít, ale museli jsme stihnout lanovku dolů. Parádní slunečný den, Alpy jsou nádherné a se sněhem ještě víc. Zakončení samozřejmě v bazénu a sklenka červeného, no co si můžeme ještě více přát.

Posledním výletem byla část cyklotrasy Ennsradweg. Sjeli jsme autem do Trautenfels s jeho pěkným zámekem, tady jsme nasedli na kola a jeli po silničce do Niederoblarm. Odsud dál po cyklotrase R7 proti proudu Enns až do Gröbmingu. Obhlíželi jsme zvenčí krásný, hodně starý kostel sv. Michala. Paní, co vedle pracovala na zahradě, viděla zájem, přišla a kostel pro nás otevřela. Moc milé. Dojeli jsme ještě o kus dál do města Pruggern, ale počasí se začalo kazit. Rychle jsme dali dobré rakouské kafe v bufetu na tamním tenisovém hřišti a otočili se na zpáteční cestu. Po proudu jsme jeli docela svižně a bylo to za celý den skoro 50 km. Dešti jsme ujeli. S Kulmhofem jsme se rozloučili tradičně bazénem a večer jsme dopili láhev dovolenkového červeného.

Tak takový byl rok 2022. Napsala jsem jen o našich větších akcích, jinak jsme celý rok vyráželi na jedno- i vícedenní výlety do Hostýnských vrchů, Beskyd a Jeseníků v zimě na běžkách, pak na kolech i pěšky. Pohyb je fajn a nemáme čas myslet na to, jak nám přibývají roky.

Leden 2023

Text Olga Klvaňová, foto Ruda Klvaňa a Jiří Hon.